
Linden in Synode

Op uitnodiging van Paus Franciscus zijn de gelovige Christenen 'in Synode' gegaan. In eerdere edities van dit blad hebben we aandacht besteed aan de wijze waarop wij in Linden daaraan mee willen doen. Zoals de titel – Synode – zegt, roept de Paus ons op om 'samen op weg' te gaan. Hij wil op de 'reset – knop' van de kerk drukken en hij wil vooral luisteren naar wat de gewone gelovige te zeggen heeft.

Wij hebben in Linden op bescheiden wijze gehoor gegeven aan de oproep van de Paus. Het is zelfs heel goed mogelijk dat veel mensen zich niet of nauwelijks bewust waren van waar de kerk mee bezig was. Vetrekpunt voor onze Geloofsgemeenschap was de gedachte om een brief te schrijven aan de Paus. We hebben zoveel mogelijk mensen uitgenodigd en we hebben daarbij ook de publiciteit van buiten Linden gezocht.

Een vijftiental mensen heeft deelgenomen aan twee bijeenkomsten op de zondagmorgen in maart en april. Daarnaast hebben we een vijftal informatiepakketjes verstuurd naar mensen die reageerden op het krantenbericht.

Geheel in de sfeer van de Synode hebben we onderling gesprekken proberen te voeren die erop gericht waren om tot 'consensus' (overeenstemming) te komen over belangrijke onderwerpen van het kerk-zijn.

Over de pijnpunten van de kerk in de laatste decennia waren we het tijdens onze eerste bijeenkomst in maart snel eens. Als betrokken gelovigen weten we zelf het beste wat er aan het instituut kerk schort en beter zou moeten. We noemden ook de maatschappelijke veranderingen die mede oorzaak zijn van een andere houding ten opzichte van belangrijke levensvragen.

Positief ervaren we de ontwikkelingen die we als Lindense Geloofsgemeenschap meemaken. Gedwongen door de lokale situatie hebben we elkaar gevonden in bijzondere vieringen en leven we mee met elkaars wel en wee. Belangrijk daarbij is zeker ook het gezamenlijk koffieuurtje na de viering in onze kerk.

Tijdens de tweede bijeenkomst kwam onze inspiratiebron ter sprake. We zien om ons heen gebeuren wat in Mattheüs staat: 'ik was een vreemdeling en jullie namen mij op. Ik had honger en jullie gaven me te eten.' Mijn land is in oorlog en jullie bieden me onderdak! Op die manier ontdekten we die morgen in april zijn we 'het zout van der aarde' of 'het licht van de wereld'. De kerk is als zout. Je mist het pas als het ontbreekt, maar teveel is ook niet goed.

Vanuit deze twee bijeenkomsten schreef ieder van ons een persoonlijke brief aan de Paus. Alle ingeleverde brieven hebben we eind april aangeboden aan onze pastoor Theo Lamers, die als vicaris-generaal bij het Bisdome Den Bosch dicht bij het vuur zit. Hij zorgt ervoor dat onze inbreng op de juiste plaats komt.

In afwachting daarvan blijft er nog heel veel te doen, ook voor ons! We zijn dus nog steeds ‘in Synode’!

HvR